

El «Deu de desembre» de George Saunders

Jesús Cartanyà [Butxaca]

Les coses, tothom ho sap, no són com són. Són com es veuen. Per això, és tant d'agrair topar-se amb una mirada personal i suggeridora. Si, a més, és d'un escriptor que força la llengua, l'estrafà i la modela amb sentit i punteria, la troballa té doble mèrit. Això, si no n'ets el traductor. En aquest cas, més aviat ha de ser una tortura. O un repte majúscul. Una desafiament que **Yannick Garcia** ha entomat en el cas *Deu de desembre* i n'ha sortit més que ben parat. Justament perquè en aquest recull de contes de **George Saunders** les veus tenen molt de pes i s'expressen de manera particular. Sovint maltractant l'idioma. De vegades imponent-se. Sempre descrivint una realitat estranyament deformada. Un paisatge de suburbis nord-americans deprimits mil vegades visitat però tenyit d'una mirada estràbica, subtilment inquietant, de vegades distòpica. Un llibre farcit de fracassos, desenganys i estretors que, malgrat tot, no corprèn per les petites misèries que s'hi expliquen, raonablement confortables després de tot, sinó pel run-run que deixa tot el que no s'hi explica però que transmet.